

להנחותה בדהרתה. הארגזים והפחים משקשקים ומצלצ-
לים ומבליעים את הצחוק והצריחות של שואביהמים.
מגיעים אל המעיין — ובכלל אין תור. ואם יש אז מה?
כל העסק אינו אלא שתי דקות קודם או שתיים אחר-כך
אבל מה שווה ה"אני באתי קודם"?

למעשה, ענין העקיפה והדהירה לא נשתנה מאז ועד היום
ההבדל הוא רק בעוקפים: ארבעה גלגלים והגה או ארבע
רגליים וזוג אוזניים ארוכות.

אלא שמכל הסיפור הזה עוד אין מים בבית. ובכן, ממל-
אים את הפחים מים זכים וקרירים מן המעיין, מעמיסים
על גבי האתון ומחמרים אחריה בדרך הביתה. בעליה ועם
מטען המים — אין רוכבים ואין דוהרים. את המים יש
לרוקן אל הטנג'ה (כד חרס גדול המוצב ועומד לו בפינת
המטבח) אגב סינון בבד, שאמא היתה מכפילה אותו, ליתר
בטחון, שכן המים שרצו עלוקות קטנות אדמדמות וחבל היה
לבלוע אותן.